

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen Mgr. Renátou Pešlovou, advokátkou se sídlem Přívozká 703/10, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. MSK 19337/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2022, č. j. 22 A 32/2022 - 5,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci a kasační stížnost

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2022, č. j. MSK 19337/2022 žalovaný rozhodl o písemnosti (stížnosti) žalobce nadepsané jako „*Oznámení o nečinnosti správního orgánu*“, v rámci které žalobce poukazuje na způsob vyřízení návrhu na zahájení správního řízení ve věci opravy chyby v živnostenském rejstříku. Neztotožnil se s tím, že Magistrát města Ostrava na základě jeho návrhu nezahájil správní řízení, jelikož neshledal důvody k jeho zahájení. Žalovaný písemnost žalobce napadeným rozhodnutím postoupil dle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, Magistrátu města Ostravy s tím, že s ohledem na § 175 správního řádu se stížnost podává u toho správního orgánu, který vede řízení.

[2] Proti postupu žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) odmítl, jelikož ji shledal nepřipustnou dle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle § 70 písm. c) téhož zákona je ze soudního přezkumu vyloučena žaloba proti rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Rozhodnutí o postoupení věci podle § 12 správního řádu je právě rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem (viz rozsudek ze dne 13. 1. 2016, č. j. 3 As 63/2015 - 27).

[3] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud mu napadeným usnesením odepřel právo na přezkum správního rozhodnutí soudem, čímž porušil jeho práva zaručená čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

II.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[5] Kasační stížnost **není** důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud v návaznosti na obsah kasační stížnosti úvodem konstatuje, že usnesení krajského soudu netrpí nepřezkoumatelností. Z jeho odůvodnění je seznatelné, jaké důvody soud vedly k výroku o odmítnutí podané žaloby. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl krajský soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Tuto překážku Nejvyšší správní soud neshledal.

[7] Kasační soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozhodnutí soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[8] Byla-li žaloba odmítnuta, přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jako zvláštní ustanovení ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 2 As 15/2011 - 111). Nejvyššímu správnímu soudu tak přísluší se v souzené věci zabývat pouze tím, zda je usnesení zákonné, tj. zda bylo namístě žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Podle § 12 správního řádu *„dojde-li podání správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně*

pokračování

o tom uvědomí toho, kdo podání učinil. Má-li správní orgán, jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu“. Pokud tedy správní orgán dospěje k závěru, že není věcně příslušným k projednání podání, postoupí je příslušnému orgánu usnesením, které se podateli nedoručuje, ale pouze se poznamená do spisu. O postoupení věci musí současně uvědomit toho, kdo podání učinil.

[10] Podle § 70 písm. c) s. ř. s. platí, že „[z]e soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem“. Za takové úkony je třeba považovat ty, které se přímo nedotýkají práv dotčených subjektů a nemají bezprostřední vliv na rozhodnutí o věci samé, ale slouží k technickému zajištění průběhu řízení.

[11] Usnesení o postoupení věci ani vyrozumění, které se v této souvislosti podateli doručuje, nejsou rozhodnutími přezkoumatelnými ve správním soudnictví; jedná se totiž o úkony, které samy o sobě nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují jeho práva či povinnosti. Výše uvedené závěry vyplývají jak z citovaných zákonných ustanovení, tak z judikatury kasačního soudu (viz krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č. j. 3 As 63/2015-27, nebo shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 184/2017-32).

[12] Nedůvodný je odkaz stěžovatele na čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod výslovně počítá s tím, že právo na soudní a jinou ochranu není „neomezené“, ale jeho podmínky a podrobnosti stanovuje zákon, v tomto případě pak soudní řád správní. V § 2 (obecných ustanovení) tohoto zákona je následně vymezeno, že „ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“. Jak již soud zdůraznil výše, postoupení věci nepředstavuje úkon, kterým by došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele; jde o úkon, kterým se upravuje vedení řízení, a rozhodnutí o něm je tak vyloučeno ze soudního přezkumu.

[13] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že krajský soud se žádného pochybení při posouzení věci nedopustil a dospěl ke správným závěrům, že žalobou napadené rozhodnutí není samostatně soudně přezkoumatelné, a zákonným je tudíž i jeho postup, kterým žalobu proti uvedenému rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

III.

Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu